

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu uproszczenia zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej oraz wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w sprawie wprowadzenia ustaleń o współpracy administracyjnej w kontekście pojedynczego systemu i procedur zwrotu podatku od wartości dodanej

COM(2004) 728 końcowy — 2004/0261 (CNS) — 2004/0262 (CNS)

(2005/C 267/07)

Dnia 24 stycznia 2005 r. Rada, zgodnie z art.262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 15 kwietnia 2005 r. Sprawozdawcą był **Umberto Burani**.

Na 417. sesji plenarnej w dn. 12 maja 2005 r. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny 90 głosami za, przy 1 głosie wstrzymującym się, przyjął następującą opinię:

1. Wstęp: dokument Komisji

1.1 W październiku 2003 r. Komisja przedstawiła komunikat ⁽¹⁾ rewidujący strategię podatku VAT, którą zainicjowała w czerwcu 2000 r. i proponujący nowe inicjatywy, które powinny być podjęte w przyszłości w ramach tej strategii. Zasadniczo, strategia przewiduje dążenie do osiągnięcia czterech głównych celów: uproszczenia, modernizacji, bardziej jednolitego stosowania bieżących przepisów oraz ściślejszej współpracy administracyjnej.

1.2 Dokument przekazany do EKES-u ⁽²⁾ składa się z trzech części:

- a) wniosku dotyczącego dyrektywy Rady, zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w celu **uproszczenia** zobowiązań wynikających z podatku od wartości dodanej;
- b) wniosku dotyczącego dyrektywy Rady określającej zasady zwrotu podatku od wartości dodanej przewidzianego w dyrektywie 77/388/EWG podatnikom nie mającym siedziby na terytorium kraju, lecz mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim;
- c) wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1798/2003 w sprawie wprowadzenia **ustaleń o współpracy administracyjnej** w kontekście pojedynczego systemu i procedur zwrotu podatku od wartości dodanej.

1.2.1 Komentarza EKES-u wymagają jedynie wnioski a) i c). Uwagi *ogólne* dotyczą obu wniosków, gdyż oba stanowią element *jednolitej strategii*.

1.3 Rozpatrywane od pewnego czasu uproszczenie zobowiązań podmiotów gospodarczych stało się przedmiotem decyzji Rady Europejskiej z dn. 26 marca 2004 r., która

wezwała Radę ds. Konkurencyjności do wskazania obszarów do uproszczenia. Decyzja w tej sprawie została przyjęta w czerwcu 2004 r., zaś Komisja wydała dokument, którego opinia ta dotyczyła, w październiku 2004 r. Jednocześnie na nieformalnym posiedzeniu ECOFIN dn. 11 września 2004 r. prezydencja holenderska podniosła kwestię „Wspierania rozwoju poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych”. Komisja uważa, iż jej wniosek doskonale pasuje do tego celu.

1.4 Wyniki badań ankietowych Komisji ⁽³⁾, opublikowane w drugiej połowie 2003 r., podkreślały, iż jednym z głównych celów musi być uproszczenie systemu dla „**podatników, którzy mają zobowiązania odnośnie do podatku VAT w Państwie Członkowskim, gdzie nie mają siedziby**” (w praktyce, jak zauważa EKES, chodzi o eksporterów towarów i usług). Rzeczywiście, obciążenie administracyjne tych osób jest tak wielkie i skomplikowane, że wielu potencjalnych eksporterów woli nie angażować się w jakiegokolwiek działania podlegające opodatkowaniu VAT w innym Państwie Członkowskim. Ponadto, **procedura zwrotu podatku** jest tak skomplikowana i uciążliwa, że w pewnej fazie postępowania 54 % dużych przedsiębiorstw *zrezygnowało ze swoich żądań w tym zakresie*.

1.5 Wnioski wymienione w punkcie 1.2 starają się właśnie uniknąć takich trudności, zapewniając **sześć praktycznych środków**:

- 1) wprowadzenie **pojedynczego systemu** dla niemających siedziby podatników;
- 2) wprowadzenie **pojedynczego systemu** w celu „**modernizacji**” procedur zwrotu podatku;
- 3) **harmonizację zakresu towarów i usług**, dla których Państwa Członkowskie mogą **zastosować ograniczenie prawa do odliczeń**;

⁽¹⁾ COM(2003) 614 końcowy

⁽²⁾ COM(2004) 728 końcowy z 29.10.2004 r.

⁽³⁾ SEC(2004) 1128

- 4) rozszerzenie zastosowania **mechanizmu opodatkowania zwrotnego**;
- 5) rewizję **specjalnego programu dla małych i średnich przedsiębiorstw**;
- 6) uproszczenie **ustaleń dotyczących sprzedaży na odległość**.

1.6 Aby pomóc osiągnąć te cele, Komisja przedstawiła trzy inicjatywy ustawodawcze:

- modyfikację szóstej dyrektywy w sprawie VAT-u ⁽⁴⁾;
- zastąpienie ósmej dyrektywy w sprawie VAT-u;
- zmianę rozporządzenia Rady (WE) nr 1798/2003 w sprawie współpracy administracyjnej przy podatku VAT ⁽⁵⁾.

1.6.1 Inicjatywy przedstawione w niniejszym dokumencie przedyskutowano już obszernie z Państwami Członkowskimi, a także poddano szerokiemu procesowi konsultacji z zainteresowanymi podmiotami przez Internet.

A. CZĘŚĆ I: WNIOSEK DOTYCZĄCY DYREKTYWY

2. Projekt pojedynczego systemu („one-stop-shop”)

2.1 Koncepcja „one-stop-shop” nie jest nowa: po raz pierwszy zaproponowana została w dyrektywie Rady 2002/38/WE, która jednak ograniczała jej zakres do operatorów e-handlu ⁽⁶⁾ dostarczających usług transgranicznych osobom niepodlegającym opodatkowaniu. Zasadniczo, proponowany obecnie system **pojedynczy (OS)** rozszerzałby na **wszystkich eksporterów towarów i usług opcję wpisania do elektronicznego rejestru w kraju założenia ich przedsiębiorstwa, który obowiązywałby we wszystkich państwach UE**, tym samym eliminując spoczywający na eksporterach obowiązek rejestracji VAT-u we wszystkich Państwach Członkowskich, do których eksportują, i umożliwiając im zachowanie krajowego numeru wpisu.

2.2 Wraz z wprowadzeniem systemu OS sytuacja wyglądałaby następująco:

- jeśli **klient jest płatnikiem VAT-u**, winien przedłożyć deklarację w Państwie Członkowskim, w którym ma siedzibę, w którym to wypadku eksporter nie ma zobowiązań deklaracyjnych;
- jeśli jednak niemający siedziby przedsiębiorca (sprzedawca/eksporter) jest osobą odpowiedzialną za zapłacenie podatku, winien on wypełnić swe zobowiązania, korzystając z **systemu OS** zamiast — jak dzieje się to obecnie — składać deklaracje w docelowym Państwie Członkowskim. Będzie miała, oczywiście, zastosowanie stawka opodatkowania obowiązująca w państwie przeznaczenia.

2.2.1 Komisja jest przekonana, iż model pojedynczy mógłby uprościć zobowiązania podatkowe znacznie większej liczby przedsiębiorców z większej ilości branż, niż obecnie: obok ustaleń **dotyczących sprzedaży na odległość**, których już dotyczą obecne przepisy, objęta zostałaby nimi wszelka **sprzedaż bezpośrednia konsumentom** w innych Państwach Członkowskich. Tym niemniej, jeszcze ważniejszym aspektem jest ujęcie w tym systemie **transakcji między podatnikami, których nie dotyczy opodatkowanie zwrotne**.

2.2.1.1 Przewiduje się, iż system OS może wykorzystywać około 200 tys. operatorów. Prawdopodobne jest również, iż firmy eksportowe — szczególnie duże firmy — już wpisane do rejestrów VAT-u w kraju innym niż własny, będą nadal korzystać z obecnego systemu. System OS będzie raczej opcją, niż obowiązkiem.

2.3 Tym niemniej, system pojedynczy nie jest rozwiązaniem wszystkich problemów. Po pierwsze, **wszystkie krajowe przepisy** dotyczące okresów deklaracji, płatności oraz zasad zwrotu podatku, a także ustalenia wykonawcze, **nadal będą obowiązywać**; Komisja jednoznacznie przyznaje, iż zamiarem nowego systemu **nie jest pełna harmonizacja** przepisów krajowych, którą „na tym etapie Komisja uważa zarówno za nierealistyczną, jak i niekoniczną”.

2.3.1 Kwestia **transferów pieniędzy** pozostaje nierozwiązana: będą one musiały być dokonywane **bezpośrednio pomiędzy podatnikiem a Państwem Członkowskim konsumpcji**. Komisja zauważa, iż doświadczenia zebrane dotychczas w związku z istniejącym specjalnym programem dla e-handlu (plan, w którym uczestniczy około tysiąca podmiotów gospodarczych z krajów trzecich) pokazują, że obsługa **redystrybucji pieniędzy** otrzymanych jest „bardzo uciążliwa” dla otrzymującego Państwa Członkowskiego. Według Komisji, **rozszerzenie systemu** tak, aby objął o wiele większą liczbę operatorów i transakcji nie stanowiłoby „opcji realistycznej”: główne systemy skarbowe należałoby rozbudować tak, aby mogły obsługiwać przepływ pieniędzy. Tym niemniej, zadanie to wypełniać mogliby **pośrednicy finansowi**, którzy byliby w stanie zaoferować operatorom obsługę płatności. Usługi takie, które można byłoby oferować tylko na warunkach dobrowolności, i które mogłyby być szczególnie atrakcyjne dla mniejszych operatorów, „musiałyby jednocześnie być oparte na realiach handlowych” — innymi słowy, musiałyby być świadczone na możliwych do przyjęcia warunkach.

2.3.2 Podsumowując, system OS pozostawia wszystkie istniejące procedury płatności i zwrotu w niezmienionej formie. Specjalny system dostarczania usług elektronicznych konsumentom prywatnym również nadal obowiązuje; przewiduje jedną **płatność** do eksportującego Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za redystrybucję pieniędzy należnych państwowo, do których usługi są dostarczane. Ustalenia te należy zrewidować przed 30 czerwca 2006 r., a w ramach tej rewizji zbadana zostanie możliwość podciągnięcia wszystkich elektronicznych operacji dostawy usług pod kategorię systemu OS.

⁽⁴⁾ Patrz dyrektywa Rady 2004/66/WE z 26.04.2004 r.

⁽⁵⁾ Patrz rozporządzenie (WE) nr 885/2004 z 26.04.2004 r.

⁽⁶⁾ Patrz opinia EKES-u, Dz.U. C 116 z 20.04.2001 r., s. 59.

3. Inne aspekty wniosku

3.1 Wniosek Komisji z 1998 r. — którego zamiarem była głównie reforma systemu zwrotu podatków — również przewidywał pewne reformy dotyczące **wydatków nie podlegających odliczeniu podatku VAT**, lub podlegających jedynie częściowemu odliczeniu. Celem było zbliżenie, jeśli nie zharmonizowanie, krajowych przepisów, które zasadniczo się różniły i nadal różnią. Wniosek nie został przyjęty, głównie z powodu obaw Państw Członkowskich dotyczących ich przychodów z podatku VAT.

3.1.1 Obecny wniosek jest zgodny z tym podejściem i jego celem jest zharmonizowanie kategorii wydatków, które można wyłączyć z prawa do odliczeń (wydatki nieodliczalne). Ogólnie rzecz biorąc (z pewnymi wyjątkami i ograniczeniami), wyłączenie dotyczyłoby:

- silnikowych pojazdów drogowych, łodzi i statków powietrznych;
- kosztów podróży, kwaterunku, żywności i napojów;
- towarów luksusowych, rozrywki i zabawy.

Pozostałe rodzaje wydatków nie ujęte w tych kategoriach, podlegałyby standardowym zasadom odliczenia.

3.2 Dla transakcji pomiędzy podmiotami gospodarczymi (B2B), docelowe Państwo Członkowskie zobowiązane jest zapłacić podatek VAT, który może być zwrócony zgodnie z **mechanizmem opodatkowania zwrotnego**, obowiązkowego dla pewnych transakcji, a który może być stosowany wobec innych przez Państwa Członkowskie według ich uznania. Komisja wnioskuje obecnie o **rozszerzenie zakresu obowiązkowego mechanizmu opodatkowania zwrotnego** o dostawę towarów, które są instalowane lub montowane przez lub w imieniu dostawcy, dostawę usług związanych z nieruchomościami, a także usługi objęte art. 9 ust. 2 lit. c szóstej dyrektywy.

3.3 Według Komisji, obecne przepisy dotyczące **zwolnienia z podatku VAT** są nieelastyczne i niespójne, ze względu na sposób przyznawania zwolnień poszczególnym Państwom Członkowskim w czasie ich przystąpienia do UE lub przy innych okazjach. Istnieją duże rozbieżności w sposobie traktowania różnych Państw Członkowskich w tej kwestii: zamiast maleć, rozbieżności te zwiększały się wraz z przedłużeniem zezwoleń tymczasowych, a nawet wraz z rozszerzeniem ich zakresu. Wniosek przewiduje **większą elastyczność** określania progu, poniżej którego zwolnienia można przyznać: proponuje się pułap 100 tys. euro, jednak każde Państwo Członkowskie mogłoby ustalić niższy próg, który różniłby się w zależności od tego czy dostarczane są towary, czy usługi.

3.4 Obecne postanowienia dotyczące **sprzedaży na odległość** określają dwa progi: całkowitą wartość rocznych dostaw równą 35 tys. lub 100 tys. euro, przy czym decyzję o jej wyborze podejmuje każde *docelowe* Państwo Członkowskie. Powyżej tych progów, dostawca musi naliczyć klientowi podatek VAT według stawki obowiązującej w docelowym Państwie Członkowskim. Aby ułatwić życie operatorom, Komisja proponuje przyjęcie **jednego progu w wysokości 150 tys. euro, który uwzględniałby całkowitą sprzedaż do wszystkich krajów UE**.

4. System pojedynczy: uwagi

4.1 Zasadniczo EKES próbuje stworzenie systemu pojedynczego. Tym niemniej, pragnie poczynić pewne uwagi, aby pomóc uczynić transgraniczny mechanizm opodatkowania VAT skuteczniejszym. Celem tych uwag jest dostarczenie wskazówek dla **przyszłych prac i działań dodatkowych**: jeśli chodzi o bieżącą sytuację, Komisja podjęła się przedstawienia programu, który jest **realistyczny**, lecz **minimalistyczny**, a więc — jak ma nadzieję Komisja — możliwy do zrealizowania.

4.2 Jeśli chodzi o harmonizację opodatkowania w ogóle, a harmonizację przepisów o podatku VAT w szczególności, sytuacja nie nastroja optymistycznie. Postęp jest niewielki i obfituje w przeszkody, mechanizmy są niejasne i często nieskuteczne, zaś przepisy skomplikowane i czasami trudne do zinterpretowania. To obywatele i podmioty gospodarcze, a w efekcie końcowym cała gospodarka, płacą za tę sytuację. Jednak paradoksalnie głównymi ofiarami są same Państwa Członkowskie, które często sprawiają wrażenie — poparte faktami — iż zależy im na zachowaniu za wszelką cenę *status quo* z powodów, które można usprawiedliwić lub nie, nadal korzystając ze skomplikowanych i kosztownych systemów, ponieważ obawiają się zmian: stąd biurokracja utrwała się sama.

4.3 Początkowe skutki zastosowania systemu OS, który został już stworzony i wdrożony na polu transgranicznych usług elektronicznych, wydają się sugerować niewielkie zainteresowanie operatorów: skorzystało z niego mniej niż tysiąc operatorów (nie będących rezydentami), z których większość to „duzi” operatorzy, choć jest za wcześnie, by liczba ta miała poważne znaczenie. Według Komisji, pomoc dla pojedynczego systemu powinna być szersza, gdyż 200 tys. z 250 tys. potencjalnych operatorów transgranicznych będących rezydentami może z niego skorzystać. Jeśli do tego dojdzie, system pojedynczy może napotkać trudności: Komisja zauważa, iż system przyjęty dla e-handlu już stwarza problemy administracyjne i poważne obciążenia dotyczące zarządzania. Proponowane rozwiązanie ma na celu nałożenie na **władze finansowe odpowiedzialności za zbieranie i redystrybucję należnych sum pieniędzy** (co Komisja opisuje jako proces „uciążliwy”), i za **zwroty podatku, zamiast ujmowania ich w systemie pojedynczym**. Może to być konieczne, lecz jest to **rozwiązanie wyraźnie niesatysfakcjonujące**.

4.4 EKES zauważa, iż zadanie obsługi tychże pieniędzy będzie dla władz finansowych równie „uciążliwe”, jak obecnie dla władz podatkowych, choć władze finansowe są do tego z pewnością przystosowane. Obsługa pieniędzy pociągnie jednak za sobą **koszty, które poniosą podatnicy lub władze podatkowe**. Nie zostało bowiem jasno określone, **kto miałby ponieść koszt wdrożenia systemu**, który będzie funkcjonował, jakkolwiek władze zakładają, że byłiby to operatorzy. Na podstawie przeprowadzonych badań Komisja uważa, że nowy układ, oparty na pojedynczym systemie i na systemie zwrotu/rozliczenia sum należnych, będzie jednak mniej kosztowny od systemu obecnego.

4.5 EKES nie posiada środków pozwalających na ustalenie czy i w jakim stopniu pojedynczy system jako całość nakładający na władze finansowe obowiązek świadczenia tej usługi oznaczałby **dotatkowe koszty, czy też, przeciwnie, przyniósłby on znaczące korzyści**. Obok kosztów, ocenić należy **korzyści** finansowe płynące z uproszczenia i przyspieszenia procedur dla operatorów i administracji krajowych. Uważa się, iż korzyści dla operatorów mogą być znaczne, lecz ograniczone: system pojedynczy zlikwidowałby konieczność rejestracji w różnych krajach docelowych oraz wymiany dokumentów w formie papierowej, jednak **nadal zastosowanie miałyby przepisy krajowe** (okresy deklaracji, zasady płatności i zwrotu podatku), a co najważniejsze, **nadal istniałyby różne, krajowe stawki opodatkowania**, o ile nie zostały one zharmonizowane.

4.6 Pokrótce, EKES popiera wniosek Komisji, pragnie jednak zwrócić uwagę decydentów na następujące kluczowe zagadnienie: jeśli system OS ma być jedyną płaszczyzną wspólną dla operatorów i różnych administracji krajowych, musi być on również jedynym odpowiedzialnym za **procedury i obsługę sum należnych oraz sum, które winny wpłynąć**. Niezależnie od tego, proces nie zostanie zakończony, dopóki **stawki podatku i przepisy krajowe nie zostaną zharmonizowane**; jest to również niezbędne dla stworzenia prawdziwie jednolitego rynku. Inną kwestią wymagającą uwagi są języki: choć system pojedynczy wykorzystuje system kodowania do wymiany informacji, niezbędny może okazać się prawdziwy dialog, który korzystać będzie z wzorów nie zawsze możliwych do standaryzacji.

5. Inne aspekty wniosku dotyczącego dyrektywy: uwagi

5.1 EKES w pełni popiera wniosek Komisji (punkt 3.1.1), aby **zharmonizować kategorie wydatków, które można wyłączyć z prawa do odliczenia podatku VAT**. Jego przyjęcie ostatecznie zapoczątkowałoby proces zbliżenia przepisów podatkowych, choć obecnie wydaje się, iż proces ten nie zakończy się jeszcze przez pewien czas.

5.2 EKES popiera również wniosek w sprawie rozszerzenia zakresu **mechanizmu opodatkowania zwrotnego** (punkt 3.2), jednak bardziej zdecydowanym krokiem byłoby rozszerzenie go na wszystkie transakcje B2B przeprowadzane na obszarze UE.

5.3 **Zwolnienie z podatku VAT** (punkt 3.3) wymaga uwag innego rodzaju. EKES poruszył już ten temat w swej opinii, w której skrytykował zwyczaj bardziej życzliwego traktowania pewnej kategorii operatorów, nie tylko w chwili, gdy nowe Państwa Członkowskie przystępowały do UE na różnych etapach jej rozszerzania, ale i w państwach o dłuższym stażu członkowskim, gdzie dopuszczano do zachowania dawnej sytuacji. EKES zauważył — i obecnie powtarza — że zwolnienie pewnych kategorii operatorów od podatku VAT powoduje **zakłócenie konkurencji** zarówno w transakcjach transgranicznych, jak i — prawdopodobnie z większym skutkiem — w granicach samych Państw Członkowskich.

5.3.1 Należy również zauważyć, iż uwagi Komisji dotyczą **„małych i średnich przedsiębiorstw”**, podczas gdy większość oficjalnych dokumentów, szczególnie protokoły akcesyjne, mówi jedynie o „małych” przedsiębiorstwach. Jest to wyraźną oznaką zamiaru pomniejszenia wagi koncesji i rozszerzenia jej w praktyce na o wiele większe przedsiębiorstwa. Wniosek nie wprowadza takiego podziału, mówiąc po prostu o „osobach” których obroty **wewnątrzspółnotowe** są nie wyższe niż 100 tys. euro; dlatego też wyraźnym zamiarem jest rozszerzenie korzyści płynących ze zwolnienia na **wszystkie** podmioty gospodarcze, niezależnie od ich wielkości.

5.3.2 Celem zwolnienia nie jest więc zwolnienie konkretnej kategorii podmiotów gospodarczych z podatku VAT, lecz **kategorii mniejszych transakcji**, zaś **EKES w pełni to popiera**. Wyjaśnienia nadal wymaga czy podmioty zwolnione w kraju z podatku VAT w oparciu o ogólne przepisy, podlegać będą limitowi 100 tys. euro w odniesieniu do transakcji wewnątrzspółnotowych. Jeśli tak, to dojdzie do absurdalnej sytuacji, w której podmioty gospodarcze prawnie zwolnione będą musiały płacić podatek VAT, jeśli limit ten przekroczą.

5.3.3 Zasadniczo EKES nie popiera wniosku o przyznanie każdemu Państwu Członkowskiemu opcji **ustalenia progu niższego** niż 100 tys. euro, a nawet ustalenia różnych progów dla towarów i usług. Utrwaliłoby to jedynie godną ubolewania odmienność istniejących przepisów, która jeszcze bardziej komplikuje pracę operatorów, zwiększyłoby koszty administracyjne, a w efekcie końcowym byłoby sprzeczne z zasadami leżącymi u podstaw rynku wewnętrznego. Jednocześnie EKES jest świadomy, iż szczególne sytuacje krajowe mogą wymagać odstępstw od zasad ogólnych, a zatem harmonizacja progu zwolnień nie przyniosłaby jakichkolwiek znaczących skutków, a jednocześnie istnieje wiele innych, o wiele poważniejszych rozbieżności.

5.4 Jeśli chodzi o **sprzedaż na odległość** (punkt 3.4), EKES docenia wszystkie wysiłki Komisji -w tym niniejszy wniosek — zmierzające do usunięcia uciążliwych obowiązków nałożonych na operatorów przez odmienną krajowych przepisów podatkowych. Wraz z ustanowieniem systemu pojedynczego, stworzenie jednego progu dla wszystkich Państw Członkowskich powinno stanowić rzeczywisty postęp.

B. CZĘŚĆ II: WNIOSEK DOTYCZĄCY ROZPORZĄDZENIA RADY

6. Dokument Komisji

6.1 Wniosek zmienia rozporządzenie (WE) 1798/2003; poprawka ta byłaby konieczna, gdyby dyrektywa miała zostać przyjęta. Zawiera ona przepisy wykonawcze, które nie wymagają szczególnych uwag, gdyż zasadniczo dotyczą ustaleń związanych z komunikatami między Państwami Członkowskimi, ogłoszeniem zasad oraz współpracą z Komisją. Najważniejsze postanowienia określone zostały w art. 34 lit. g, który dotyczy **kontroli podatników i ich zeznań podatkowych**.

6.2 Zasadą leżącą u podstaw audytów jest **współpraca pomiędzy Państwami Członkowskimi**. Audyty w ramach systemu OS może przeprowadzać Państwo Członkowskie należące do systemu OS lub inne docelowe Państwo Członkowskie, zaś każda ze stron zobowiązana byłaby do **wcześniejszego** poinformowania innych zainteresowanych stron, które mają prawo brać udział w audytach, jeśli wyrażą takie życzenie. Procedury zawiązania współpracy określone zostały w art. 11 i 12 głównego rozporządzenia.

6.3 Ponieważ rozporządzenie zasadniczo zajmuje się kwestiami proceduralnymi, EKES nie ma do niego szczególnych

uwag. Tym niemniej, EKES zastanawia się czy ustalenia dotyczące współpracy stwarzają wszelkie możliwości na polu, które, pomimo tego, iż nie są wprowadzone żadne nowe elementy (system OS już istnieje w przypadku sprzedaży na odległość), jest pod pewnymi względami bardzo skomplikowane. Po pierwsze, system jest **wirtualny**, dlatego więc **nie wymaga osobistych kontaktów** między przedstawicielami administracji krajowych; co więcej, wyżej wspomniany problem **rozbieżności językowej** w żaden sposób nie ułatwi współpracy, a w każdym razie współpracy skutecznej.

6.3.1 Należy zauważyć, iż nie zawsze możliwe jest przeprowadzenie audytów z zastosowaniem jedynie kodów lub standardowych wzorów. Choć problem łączności między administracjami a użytkownikami uważany jest za mało istotny, a nawet nieistniejący, z dobrze znanych powodów operatorzy tego sektora nie czynią tajemnicy ze swoich obecnych trudności i obaw dotyczących przyszłości.

6.4 Co równie istotne, wniosek dotyczący dyrektywy nie porusza aspektu o ogromnym znaczeniu dla operatorów, mianowicie **ochrony danych**. Zakłada się, że informacje wysłane przez operatorów do władz będą chronione przed ujawnieniem osobom trzecim na podstawie przepisów o ochronie prywatności. Nie oddala to jednak **prawdziwego niebezpieczeństwa**, mianowicie niebezpieczeństwa, że **osoby trzecie włamią się do baz danych władz publicznych**. W takim przypadku, dane o udziale w rynku i nazwiska klientów mogłyby paść ofiarą szpiegostwa przemysłowego, co może wyrządzić poważne szkody. Przed przekazaniem informacji władzom publicznym osoby prywatne i firmy są uprawnione do zapoznania się z mechanizmami i systemami, które mają je chronić przed „hackerami”.

Bruksela, 12 maja 2005 r.

Przewodnicząca
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Anne-Marie SIGMUND